

udržovacího nákladu na střechu, kdyby snad vedením drátu více než obvykle trpěla, předmětem společné správy a jejího v §u 833 obč. zák. uvedeného vyřizování.

Čís. 2198.

Soudu lze přezkoumati nález správního úřadu pouze po stránce formální.

(Rozh. ze dne 23. ledna 1923, Rv II 247/22.)

Smlouvou ze dne 4. listopadu 1918 ujednána byla mezi obcí olomouckou (městským zastupitelstvem) a žalovaným písemná smlouva nájemní, dle níž najal žalovaný za určitých podmínek byt v obecním domě. Starosta (vládní komisař) usnesení obce pozastavil, načež je zemský výbor k starostovu oznámení zrušil a nejvyšší správní soud nevyhověl stížnosti žalovaného. Žalobě obce olomoucké, by žalovaný byl uznán povinným, vydati obci ohledně svých nájemních práv výrazné prohlášení, bylo oběma nižšími soudy vyhověno, o dovolání soudem z těchto důvodů: Ustanovením §u 92 obecního statutu města Olomouce udílí zákon starostovi obce právo a ukládá mu zároveň povinnost, aby odložil výkon usnesení obecního zastupitelstva, má-li za to, že byly jím překročeny hranice jeho působnosti nebo přestoupena platná ustanovení zákona, nebo je-li usnesení toto obci na podstatnou škodu, by otázku, zda usnesení může býti vykonáno čili nic, předložil k rozhodnutí v oněch dvou případech místodržitelství (zemské správě politické), v tomto případě zastupitelství zemskému. Vedoucí myšlenkou tohoto předpisu je poskytnouti obci ochranu proti podstatné škodě, hrozící z provedení usnesení obecního zastupitelstva. Starostovi jest uloženo za povinnost, o tuto ochranu se postaratí tím, že vyvolá rozhodnutí zemského výboru o tom, má-li usnesení býti vykonáno; předloží-li věc zemskému výboru k rozhodnutí, nabývá tento úřad oprávnění, škodlivé usnesení zrušiti. Znamenalo by zmařiti ochranu obce, zákonodárcem zamýšlenou, kdyby rozhodovací pravomoc zemského výboru měla pominouti tím okamžikem, kdy usnesení starostou zemskému výboru notifikované, po této notifikaci z jakékoliv příčiny (na př. nedopatřením a pod.) bylo později, ale dříve než zemský výbor rozhodl, vykonáno.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání mimo jiné z těchto

důvodů:

Ani poslední dovolací důvod, který vidí žalovaný v tom, že odvolací soud se připojil k názoru Nejvyššího správního soudu při výkladu §u 92 statutu, že zemský výbor může o usnesení sboru obecních starších i tenkrát rozhodnouti, když zatím bylo usnesení vykonáno, není dán. V tomto bodu jest nesporno, že zmíněné usnesení nebylo vzato v odpor, že na základě jeho byla sepsána smlouva a podle ní na městském domě čís. 604 v Olomouci byla vložena nájemní práva ve prospěch žalovaného.

Z toho, že vládní komisař usnesení sboru obecních starších zastavil a zemský výbor zastavení toto potvrdil, dovozuje žalující obec, že písemná nájemní smlouva jest bezúčinná a neplatná. Nemůže býti pochybnosti, že, bylo-li usnesení sboru obecních starších zastaveno a zastavení to potvrzeno, nedostává se smlouvě srovnalé vůle stran a že pro tento nedostatek nelze o nájemní smlouvě vůbec mluvit. Otázku, zda stalo se zmíněné zastavení právem, zda vyhovuje zákonu — v tomto případě §u 92 statutu žalující obce — přísluší řešiti správním úřadům a nikoli soudům. Proto právem vzal odvolací soud výklad cit. §u 92 Nejvyšším správním soudem za základ svého rozhodnutí. Žalovaná strana totiž dovolává se k odůvodnění svého nároku rozhodnutí správních úřadů a tu soudu přísluší zkoumati nálezy jejich toliko po stránce formální správnosti, zdali byl vydán úřadem k tomu příslušným, zda straně byla dána příležitost obhajoby a zdali lze z něho dovozovati právo, jehož se ten, kdo se jím dokládá, proti svému odpůrci domáhá. Jest tedy pouze otázka, zdali dovolávané rozhodnutí proti druhé straně existuje po právu, předmětem soudcovy úvahy, nikoliv však otázka, proč bylo právě tak rozhodnuto — jinými slovy: soudci se není zabývati stránkou materiální nálezu a to ani tehdy, kdyby se přičil samému zákonu (sr. Pražák, Spory o příslušnost § 19). Uváží-li se pak, že žalovaný se usnesení zemského výboru bránil předepsaným pořadem, že jeho stížnost Nejvyšší správní soud jako bezdůvodnou zamítl a výslovně prohlásil, že rozhodnutí zemského výboru dle §u 92 statutu jest příznati povahu aktu kasačního, pak není tu usnesení sboru starších obecních a nedostává se tak souhlasu k nájemní smlouvě a důsledkem toho stal se vklad nájemních práv dle nájemní smlouvy na základě listiny, postrádající podstatné známky smlouvy, srovnalé vůle stran, jest tedy nejen smlouva sama, nýbrž i vklad nájemních práv bezúčinným a důsledkem toho žaloba města Olomouce v plném obsahu odůvodněna.

Čís. 2199.

Vydržení obcí. Není třeba, by obecní zastupitelstvo se formelně usneslo na výkonu držby, stačí, že vědělo o tom a bylo s tím srozuměno, že se držba vykonávala za obec. Napotomní schválení působí nazpět.

Nepravost držby není na závadu mimořádnému vydržení dle §u 1477 obč. zák. Otázka, zda jde o držbu bezelstnou či obmyslnou, jest otázkou právní.

(Rozh. ze dne 23. ledna 1923, Rv II 268/22.)

Proti žalobě kapituly o uznání vlastnického práva k pozemku, namítla žalovaná obec K. na Moravě, že sporného dílce držbou od roku 1869 nabyta vydržením. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Žalobkyně odvolává se do rozsudku z důvodu nesprávného právního posouzení, což odůvodňuje tím: a) že žalovaná obec v držbě pozemkových částic nikdy nebyla, poněvadž obecní zastupitelstvo neučinilo nikdy usnesení, že má úmysl, sporné pozemky neb užívací právo držeti, b) že držba její byla nepravou (§ 345